

متن پرسش

با عرض سلام خدمت استاد گرامی: ان شاءالله خداوند خیرتان دهد که سوالات را مستقیم پاسخ می دهید و وقت شریفتان را صرف می نمایید. بنده خانمی ۳۳ ساله دانشجوی دکتری علوم قرآن و حدیث و صاحب سه فرزند هستم. همسر روحانی هستم و منبری و مشاور خانواده و استاد دانشگاه می باشم. بنده در حال حاضر کلاسهایم تمام شده و باید رساله ام را در منزل بنویسم. ولی متاسفانه به علت کارهای زیاد منزل و بچه ها فرصت بسیار کمی برای این کار دارم. سوالی که دایم ذهن من را به خود مشغول کرده این است که من که صبح تا شب در حال پخت و پز و شست و شو و کارهای منزل هستم و وقتی برای درس و بحث یا عبادت و کسب معرفت الهی پیدا نمی کنم اگر در این حال بمیرم آیا عمرم را هدر نداده ام؟ البته می دانم که این کارها را می توان در راه الهی انجام داد. مثلاً اینکه نیت کنم سرباز امام زمان (عج) تربیت می کنم. یا اینکه دارم کارهای منزل یک سرباز امام زمان (همسر) را انجام می دهم. اما با این حال می گویم هیچ گاه ساعتی که انسان برای کسب علم می گذارد با ساعتی که مثلاً برای شستن ظروف می گذارد یکی نیست و شخص اول بعد از مدتی عالم می شود و شخص دوم عامی می ماند. البته منظورم کسب معارف الهی است نه این درس و بحث های دانشگاهی و... لطفا راهنماییم فرمایید. متشکرم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در فضای توحیدی خانه وقتی مادر خانه با نور ایثار بدرخشد، عین ارتباط با عالم وجود است و اگر در آن حال بمیرد، هیچ زنجیری به پای خود ندارد که مانع انس با حضرت محبوب بی‌کرانه‌ی خود شود. عمده آن است که مادران، این آزادی را در خود احساس کنند که چگونه در محفل توحیدی خانه حاضرند از همه‌ی عنوان‌های همراه با فخر دنیا بگذرند. موفق باشید